

Κριμα που δὲν ἀκούσατε τοῦ κράτους τοῦ Ἠγήτορας,  
καὶ ν' ἀπαντοῦνε δυνατὰ  
πατριωτῶν χωσιουριτὰ  
πρὸς χωσιωμένους ρήτορας.

Κριμα που δὲν προθάσκατε πρὸ γρήγορα νάβηθε  
'στὸ Παρλαμένο τῶν Ρωμηῶν καὶ σὺς νὰ κοιμηθῆτε,  
καὶ πάλιν νὰ ζυπνήσατε νὰ κάνετε νυκτεῖ,  
τὸ Γαλλικὸν σας πρῖσωπον νὰ γίνῃ θιασφακίρι,  
νὰ πίνετε πρὸς τόνουσι αὐγὸ μὲ τσοκολάτα  
καὶ δύναμιν νὰ πέρνετε ν' ἀκούτε τὴν παρλάτα,  
τὰ μάτια σας 'στοὺς ρήτορας ἀπάνω νὰ κολλᾶτε  
καὶ μίαν νὰ τ' ἀνοίγετε καὶ τρεῖς νὰ τὰ σφαλᾶτε.

Νὰ τρώτε τὰ χαράγματα κουλούρια καὶ τυρί,  
τὸ σβένος νὰ θαυμάζετε τοῦ Μπαράμα-Θοδοῦθ,  
νὰ βλέπετε καὶ διζῶν κι' ἀριστέρων μαρζί,  
μὰ καὶ σκαλεπὶ κάποτε νὰ πίνετε πού βράζει,  
νὰ μπῆτε μὲ τὸν Ἐσπερο, νὰ βῆγετε μὲ τὴν Πούλια,  
ν' ἀκούτε τοὺς μαναθῆδες νὰ σκουζουν παραπούλια,  
πράσα, σπανάκια, σίσκουλα, χωρταρικά πρῖσοια,  
κι' ἔπειτα νάχετε γι' αὐτὰ νὰ λίτε 'στὰ Παρίσια.

### Ταχὺς πρὸς ἄλλα μέρη ὁ Φασούλης τὴν ἔφερε.

Ἰδοῦ, Μαντάμ, τὸ Στάδιον...ἀκόμη τώρα δείχνει  
νωπὰ δρομῶν ἴχνη.

'Στὸν στίβον τοῦτον κατ' ἀρχὰς εἰς ἐποχὰς μεγάλας  
ἰδωσάμεν τὸ σύνθημα τῆς γενικῆς φυγάλας.

'Ἐκεῖ πρὸς τ' ἄντρα τῶν Νυμφῶν γυρίσατε τὰ μάτια...  
πάνε κι' οἱ κῆποι τῶν Μουσῶν, πᾶν καὶ τὰ μογοπάτια.  
Κυττάζετε τὸν Ἀρθεῖ-τὸν καὶ τοὺς πρασίνοὺς βράχους,  
μὰ δῆτε καὶ τὸν Ἰλισόν, ἀλλὰ χωρὶς βατραχοῦς.

Καμμίς Νεράϊδας καλλονὴ 'στὸ νᾶμα τοῦ δὲν λούεται,  
μὴτ' ἔνα βρεικιὴς κοδὴ βατραχοῦ δὲν ἀκούεται.  
'Απὸ τὴν κοίταν τὴν ἔγραν ὅλοι θαρρεῖ πὼς φύγανε  
κι' ὑπὸ μορφήν ἀνθρωπινὴν 'στὸ Παρλαμένο πῆγανε.

'Ἰδέτε καὶ τ' Ἀνάκτορα...γνωρίζετε ποῖος καθέταται...  
τὸν πρῶτον που ῥωτήσατε βεβαίως θὰ τὸ μᾶθετε.  
Καὶ τώρα διερχόμεθα τῆς Κηφισίας τὸν δρόμον  
ἰδῶ θὰ γίνου μέγαρα, στεγαζόμενα τὸν Νόμον,  
διότ' ἡ Θέμις σήμερα 'στὸ πράττειν καὶ 'στὸ λέγειν  
εἶναι καθὼς τὴν βλέπομεν γιὰτὶ δὲν ἔχει στέγην.

Καὶ σχεδία τεκτονικὰ θαρρὸ πὼς ὑπεβλήθησαν  
κι' ἱπακρίβως ἐκρήθησαν,  
μὰ διαβάσα πὼς ἔγιναν καὶ πάλιν τὰ συνήθη  
καὶ πὼς τῶν Νόμων ὁ κνὸς δικαίως δὲν ἐκρήθη.

Δὲν ἔξρω διαγωνισμός, κυρία σπουδασίμην,  
'στοὺς Γάλλους τί σημαίνει,  
ἰδ' ὅμως, ὅπως φαίνεται, δηλοῖ καὶ ραπερόνε  
πὼς μὲ τὸν νοῦ χρειάζεται καὶ Μπαράμας 'στὴν Κορώνη.

Νὰ τῆς Κηφισίας ὁ δρόμος...δῆτε μέγαρα παντοῦα ...  
ὅλοι κι' ἀριστοκρατία.

Νὰ κι' ὁ δρόμος τοῦ Σταδίου...γιὰ κτυπᾶτ' ἐμπορικὰ...  
ὅλο χειραφετημένα μπαμποθγαίνουσι θηλυκὰ  
μὲ τὴν ἀφαστον τὴν χάριν καὶ τὸ σὺν τὸ Γαλλικόν.  
ρεγκαρνετὶ καὶ τὸ Ταμίον, δηλαδὴ τὸ Κεντρικόν.

Γιὰ νὰ φθάσου ἰδῶ πέρα πόσα πόδια δὲν ἰδρῶνουσι...  
τοῦτο τρέφει καὶ ντυμένους καὶ γυμνοὺς καὶ κουρελλῆδες,  
κι' οἱ φρουροὶ που τὸ φυλάττουσι ταιγαρόχαρο σουφρόνου,  
καὶ θανέζουσι ἀπὸ τοῦτο καὶ σὶ φίλους μαρκαλλῆδες.  
Κι' ἂν κωννίζετε, κυρία, σὰν γυναικία τοῦ καιροῦ,  
ταιγαρόχαρο κλειμμένο νὰ ζητήσω τοῦ φρουροῦ.

Νὰ κι' ὁ κῆπος τοῦ Κλαυθμόνος...τῆς μακρᾶς ὑπομονῆς,  
πάει, χάλασε καὶ τοῦτος, καὶ δὲν ἐρχεται κανεῖς.

'Ἄλλοτε σ' αὐτὸν τὸν κῆπον  
τῶν Ρωμηῶν τῶν περιλύτων,  
τὸν παρόμοιον μ' ἐκείνον τὴν συκῆν τὴν ἔγρανθεϊσαν,  
τὶ Παιουσιανὸν ὁμάδες ρητοροῦσαι μὲ λύσαν.

Κι' ὅταν ἔθαλεν ἡ φύσις σφιγγῆλὴ καὶ χλοερὰ,  
κι' ὅταν ἀκόρπιζαν τὰ φύλλα μαρμαμμένα καὶ ἔξερὰ,  
ἔπιναν τὸν κωννίλιν τῶν ἀδικούμενοι ρωσθῆρας  
καὶ τοῦ Κεντρικοῦ μνησθῆρας.

Καὶ κρατοῦντες εἰς τὸ χεῖρὶ τὰ παρήγορα μαρκοῦσια  
ἔπιναν σαρῶς δι' ὅλα,  
μὰ δὲν ἔχγαναν νὰ βλέπουσι καὶ τὰ τρύπια τῶν παπούσια,  
που δὲν εἶχαν μεντζίσουλα.

Θέλω κι' ἄλλου περίπατον, κυρία, νὰ σὰς κάνω,  
μὰ βλέπω πὼς σὰς 'κούρασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.  
Μόλις Φιλέλλην ἐρχεται 'στὴν πόλιν μας μέγας,  
ἀρσενικός ἢ θηλυκός, ἀλλὰ πρὸ πάντων Γάλλος,  
μὰς πιάνει πατριωτισμός, πού χάνει τὸ μυαλό του,  
καὶ μὲ τὰς διαχούσις μας τραβᾷ τὸν διαθέολό του.

Νὰ πᾶτ' ἰδῶ, νὰ πᾶτ' ἔκει, νὰ πᾶτε κι' ἔκει πέρα,  
γνωστῶν κι' ἀγνωστῶν βίβιταϊς, προσκλήσεις γίνετα 'μέρα,  
προπόσις, προσφωνήματα μὲ κἀνιστὰ ἀνοθόρα,  
μυρτιαῖς, ἔλθαϊς, διαφνὸκλαρα, κι' ἀκτινωτὰ πανσέλινα,  
κι' ἔτσι κι' ἐκεῖνος βλαστομηρὸς χιλιαῖς φοραῖς τὴν ὄρα,  
πού τοῦδε τὸ δαιμόνιο νὰ κἀνῆ τὸν Φιλέλληνα.

Σὰς ὑποδοχόμεαι κι' ἐγὼ μὲ τὴσάσις ρεθερέντζις,  
ἂν καὶ πολὺ μὲ τυρρανοῦν ἀρχισίς ἰμφολύντζις  
κι' ἀπὸ συνάχῃ ξεφουσᾷ νυχθημερὸν ἡ μῦθ μου...  
σὰς προσκαλῶ νὰ πάρετε τὸ τσάϊ καὶ 'στὸ σπῆτε μου.

### Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Γερασίμου Βάκου τὸ Περιοδικόν,  
ἐξᾶρτον, ἀκμαῖον, καὶ φιλολογικόν,  
μὲ νῆαν εὐρωστίαν καὶ δύναμιν καὶ τόνον  
εἰσῆλθε τελευταίως 'στὸν δευτέρον τοῦ χρόνον.

ε' Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, Σύλλογος Ἐθνικός,  
τὸ φρόνημά μας ἀφῶν τὸ καταπεπτωκός,  
συνηγορῶν δ' εὐγλώττωτος μετὰ θερμῆς φροντίδος  
κι' ὑπὲρ τῆς δουλομένης Ἑλληνικῆς πατρίδος.